

Bestemmelse gennemført, maatte jeg tage bestemt Afstand deraf. Smidlertid erkender jeg, at saaledes som den ærede Ordførers Foredrag var, er det, hvorpaa det kommer an, jo at faa det hele Spørgsmaal om en Ændring af Alderdomsunderstøttelsesloven rejst for derunder saa ogsaa at kunne indbringe andre Punkter i Alderdomsunderstøttelsesloven. Et af de Punkter, som den ærede Ordfører særlig fremdrog, var Nødvendigheden af at komme til Maksimaltakster, et Spørgsmaal, som jo ogsaa har været fremme tidligere, da Loven var til Forhandling i Rigsdagen. Til Støtte for sin Opfattelse henviste den ærede Ordfører til det Arbejde, som Kontorchef Røder har udgivet. Jeg tror nu ikke, at den ærede Ordfører har forstaaet Røders Bog fuldt ud, jeg tror, Røders Maal var et andet end det, den ærede Ordfører har for sin Betragtning, og at Maksimaltaksten egentlig ikke er det, Røder vil. Jeg skal i øvrigt henvide til, at her kun foreligger Udtalelser fra en enkelt Mand, der ganske vist har en Del Erfaring, men paa den anden Side dog kun Erfaring for Kjøbenhavns Vedkommende. Derimod har dette Spørgsmaal om Maksimaltakster været fremme forrige Aar paa Købstadsforeningens Repræsentantskabsmøde og er der blevet drøftet indgaaende af de mødte Repræsentanter, der gennemgaaende ere Folk, der deltage i den praktiske Styrelse af deres Kommuner, og som saaledes staar til at modtage de Erfaringer, som Anvendelsen af Alderdomsunderstøttelsesloven giver i de paagældende Kommuner. Man var den Gang meget uenig, om Maksimaltakster overhovedet lode sig gennemføre, og om de vilde gøre Gavn. Det sluttede med, at Formanden fremstillede som et Resultat af Forhandlingerne, at Debatten havde vist, at Loven endnu ikke var tilstrækkelig prøvet, og at man derfor burde optage Spørgsmaalet til fornøjet Drøftelse paa næste Repræsentantskabsmøde. Jeg tror, at der navnlig med Hensyn til dette Punkt, men ogsaa i det hele taget med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsesloven, ikke paa nogen Maade kan siges endnu at foreligge tilstrækkelige Erfaringer for de Ændringer, Loven muligvis kan tiltrænge. Man er maaske kommen saa vidt, at man nogenlunde kan paapege, hvor Manglerne findes, men jeg tror ikke, man har tilstrækkelig Erfaring til, at man ogsaa kan paavise, hvilke Veje man skal gaa for at reparere paa Manglerne, og det sidste er dog det vigtigste. I saa Henseende vil det vist være heldigt, om man ventede endnu nogle Aar, inden man strider til Revision af den foreliggende Lov.

Med Hensyn til de Bemærkninger, der ellers ere fremkomne, skal jeg over for den ærede Ordfører særlig fremdrage, hvad han udtalte om Bestemmelsen i Lovens § 2 c., at for saa vidt den kræver selvstændig Ophold i 10 Aar, forinden vedkommende søger Alderdomsunderstøttelse, turde det være i yderlig Modstrid med dette, at man ifølge § 2 a. kun kræver 5 Aar som Ventetid for den, der har begaaet en Forbrydelse. Dette er ogsaa et Argument, som er fremkommet tidligere, men et Argument, som nu rigtig nok har tabt sin Betydning i høj Grad. § 2 a. siger nu ikke — hvad den heller ikke kunde sige — at vedkommende skal vente i 5 Aar efter at have begaaet en Forbrydelse, inden han kunde opnaa Gresoprejsning. Det er ingenlunde Reglen, at Gresoprejsning opnaas efter 5 Aars Forløb; den kan opnaas efter denne Tids Forløb, men det er ingenlunde sagt, den bliver det. Jeg vil imidlertid gøre de Herrer opmærksomme paa, at efter at vi have faaet en Lov i Samlingen 1893—94 om Gresoprejsning uden Bevilling, nemlig Loven af 13de April 1894, kan man slet ikke tale om, at der som Regel gaar 5 Aar, inden vedkommende faar Gresoprejsning, thi denne Lov forudsætter netop, at der gaar 10 Aar, inden han kan faa Gresoprejsning uden Bevilling. Deraf bliver Følgen, at naar man giver Bevillingen inden for kortere Aaremaal end 10 Aar, vil det blive i ganske særlige Tilfælde, saa denne Lov af 13de April 1894, altsaa har bortryddet den Modstrid, det ærede Medlem og ogsaa andre ærede Medlemmer tidligere have set mellem § 2 c. og 2 a. — Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Harald Jensen) udtalte sig om at gaa bort fra Kommunernes Styrelse med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsesloven. Det er et Forhold, som jo ligeledes fuldstændig vil forandre Alderdomsunderstøttelsesloven, og altsaa slet ikke være en Revision af den, men en fuldstændig Omskiftning. Naar det ærede Medlem udtalte, at Alderdomsunderstøttelsen gennemsnitlig var 100 Kr., og derefter anstillede den Betragtning, at man ikke kunde leve for 100 Kr. uden at sulte, kan dette være rigtigt nok, men der er blot den Feil ved det, at fordi Alderdomsunderstøttelsen gennemsnitlig er 100 Kr., er det ikke sagt, at alle faa 100 Kr., ingen mere og ingen mindre. Hvis vedkommende er stillet saaledes, at han helt og holdent er henvist til at leve af Alderdomsunderstøttelsen uden at have nogen Arbejdssevne, maa han jo faa mere, da Gennemsnittet er 100 Kr., saa vist som der er mange, der faa mindre. De højere Beløb gaa endogsaa,